

moderens Opholdskommune, saa vidt jeg kan forstaa, betale $\frac{1}{4}$ og Børnesfaderens $\frac{3}{4}$ (Justitsministeren: det gaar paa Amtet). Sa, nu ser jeg det, det er ganske rigtig, det er en anden Sag, saa har jeg ikke mere at bemærke derom. Endnu har jeg blot nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til, hvad der blev fremført af det ærede Medlem for Bræstø Amts 3dje Valgkreds (Veth). Han kom jo først med den Bemærkning, at han vilde ønske, at man vilde redigere Loven paa følgende Maade: „Loven af 20de April 1888 ophæves“, men efter at den højtærede Justitsminister har udtalt sig, tror jeg ikke, at jeg behøver at udbrede mig videre derom; thi det er vistnok kun et fromt Ønske, og det er næppe muligt for det ærede Medlem at faa det Ønske opfyldt. Derimod er der en anden Bemærkning af det ærede Medlem, som jeg gerne vilde gaa nærmere ind paa. Han fremhævede nemlig med Hensyn til § 3 med temmelig megen Styrke det formentlig uheldige i, at der kan blive Tale om, at det fornødne til Dækning af Underholdsbidraget skal udbetales af Boets Midler paa samme Maade som forfalden Gæld, og at en Enke, som sidder i uftiftet Bo, kan komme til at fortsætte med Betalingen af det Manden paa hvilende Bidrag, saa vidt og i det Omfang, Øvrigheden efter Skøn over hendes Formuesforhold og under Hensyn til de foranstaaende Regler finder det passende. Jeg tror ikke, at der egentlig kan være nogen videre Grund til at være foruroliget over denne Bestemmelse; i det mindste efter den Erfaring jeg har gjort, er der ingen Anledning dertil. Nu har Loven bestaaet i 4 Aar, og i de 4 Aar er der i Svendborg Amt kun forekommet 2 Tilfælde af denne Art. Man kan altsaa se, at særdeles megen Skade kan det ikke formodes at ville gøre. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at naar det er en rig eller velhavende Mand, der er Børnesfader, vil dette Spørgsmaal naturligvis aldrig komme frem, thi han vil stamme sig ved, at noget saadant skal komme for Øvrigheden og komme til Verdens Kundskab, og han skal da nok passe paa at faa den Sag i Orden forinden, og er det fattige Folk, der er Tale om, saa er der enten ikke noget Bo, eller Boet er saa lille, at det, naar Enken sidder i uftiftet Bo, ikke kan falde en Overøvrighed ind at paalægge hende at betale noget i det Hjem. Naar det ærede Medlem vil betænke, at der er Erfaring for, at saadanne Tilfælde kun indtræffe meget sjældent, og at der i Almindelighed ikke er noget Bo eller kun saa lille et Bo, at der intet vil blive udredet deraf, saa vil hans Betænkelighed vistnok falde ganske

til Jorden. I Hensyn til, hvad jeg har fremført, vil jeg anbefale denne Lov paa det bedste og udtale det Haab, at Lovforslaget ogsaa uden Udvalg maa kunne blive vedtaget.

Veth: Den højtærede Justitsminister har jo hidtil forsvaret Loven af 20de April 1888. Han gjorde det, den Gang Loven blev forhandlet, og jeg erindrer ikke, at der blev vedtaget noget, som han modsatte sig. Jeg kan derfor forstaa, at den ærede Minister ogsaa nu ønsker at forsvare denne Lov; men vi se dog nu, at den ærede Minister maa have set fejl paa Loven af 1888, thi ellers kunde han ikke efter saa kort Tids Forløb anbefale et Lovforslag, der betydelig forandrer denne Lov. Den ærede Minister er enig i, at dette Lovforslag bør fremmes og vedtages, dette Lovforslag, som i væsentlig Grad forandrer Loven af 1888, og naar den ærede Minister mener, at denne Lov trænger til Forandringer, saa forekommer det mig at være klart, at den ærede Minister dog for 4 Aar siden maa have set fejl. Det er meget uheldigt, naar man her i Rigsdagen vedtager Love, som, naar de udkomme, vise sig at være af en saadan Bestaaenhed, at man efter saa Aars Forløb maa erkende, at de trængende til meget betydelige Rettelser, maa erkende, at man ikke har kunnet overse i det mindste ikke i tilstrækkelig Grad, Følgerne og Konsekvenserne af dem, saa at man bliver nødt til efter kort Tids Forløb meget stærkt at rette dem, og Loven af 1888 er efter min Formening ikke den eneste af de i Rigsdagen vedtagne Love, om hvilken man vil gøre denne Opdagelse. Det kan være, at der kommer en Lovgivningsperiode, som vil have stort Betsvær med at faa rettet, hvad man i de senere Aar under politiske Forhold, som jeg ikke behøver nærmere at betegne, har troet at kunne og burde vedtage. Jeg mener derfor ikke, at jeg behøver at komme ind paa, hvad den ærede Justitsminister og ligeledes det ærede Medlem fra Trø (Brockenhuus-Schack) nævnedes om, hvor vidt det, der skal afsættes af Dødsboet, kan kaldes Arv eller ikke. Saa meget er vist, at i den paagældende Børnesfaders Dødsbo skal der afsættes en Part, afsættes Penge til det Børn, som han er udlagt til Fader for, og det er noget, der ikke rammer ham selv i levende Live, men hans Familie, som skal arve hans Bo. Nu vilde det ærede Medlem fra Trø trøste os med, at det har ikke saa meget at sige, thi er det rige Folk, saa skulle de nok sørge for at faa denne Sag ud af Verden, men deri kunde det ærede